

PHẬT THUYẾT THẬP THIÊN NGHIỆP ĐẠO KINH

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Thời gian: 19/06/2000

Giảng tại: Tịnh tông Học hội Singapore

Việt dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Tập 19

Chư vị đồng học, chào mọi người! Mời mở kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo, trang thứ tư, bắt đầu xem kinh văn hàng thứ năm từ câu thứ hai trở đi:

Ông lại nhìn xem các đại Bồ-tát đây, diệu sắc trang nghiêm thanh tịnh, hết thấy đều do tu tập phước đức thiện nghiệp mà sanh ra.

Phản trước Phật dạy chúng ta quán thân Phật, thân Phật được sanh ra từ trăm ngàn ức phước đức, tiếp theo là dạy chúng ta quán thân diệu sắc của Bồ-tát. Thân Phật là đại biểu tánh đức, tánh đức là cứu cánh viên mãn. “Trăm ngàn ức” là hình dung từ, trên thực tế là vô lượng vô biên phước đức, không những chúng ta nói không hết, mà cho dù chư Phật Như Lai khác miệng đồng lời cùng nhau tuyên nói trong vô lượng kiếp cũng nói không hết. Chúng ta hiện nay hiểu được đạo lý này rồi, có thể lĩnh hội được, thứ gọi là “xứng tánh” thì không ai có thể nói ra được. Tuy nhiên Bồ-tát chưa thành Phật, diệu sắc trang nghiêm của Bồ-tát là thuộc về tu đức. Ở đây nói với chúng ta, diệu sắc của Bồ-tát là nói sắc tướng trang nghiêm thanh tịnh. Trong kinh chúng ta thường đọc thấy ba mươi hai tướng tốt, tám mươi vẻ đẹp, đây là tu đức của Bồ-tát. Trên quả địa Như Lai thì trong Đại kinh thường nói “thân có vô lượng tướng, tướng có vô lượng vẻ đẹp”, đó là tu đức viên mãn, tánh đức hiện tiền mới có sự trang nghiêm thù thắng như vậy. Ba mươi hai tướng tốt, tám mươi vẻ đẹp, thế gian này chúng ta thường gọi là “ứng thân một tượng sáu”, đây đều là thuộc về tu đức, vô cùng rõ ràng. Trong kinh Phật nói với chúng ta là “Bồ-tát thị hiện thành Phật”, câu nói này chúng ta phải lắng lòng mà thể hội. Đúng như trong phẩm Phổ Môn đã nói: “*Cần dùng thân Phật mà độ được, liền hiện thân Phật mà thuyết pháp.*” Hiện thân Phật này chắc chắn là hiện cùng loại thân. Cho nên ở thế gian chúng ta, Thích-ca Mâu-ni Phật thị hiện nhất định là ở cõi người, đây là hiện cùng loại thân, thị hiện thành Phật.

Ba mươi hai tướng tốt, tám mươi vẻ đẹp là quả báo, có quả ắt có nhân. Ví dụ trong kinh nói với chúng ta “tướng lưỡi rộng dài” của Phật là quả báo của đời đời kiếp kiếp không nói dối. Phật nói, nếu như một người ba đời không nói dối

thì lưỡi họ thè ra có thể liếm đến chóp mũi của mình, ba đời không nói dối. Chúng ta ngày nay thè lưỡi ra liếm không đến được, chúng tỏ chúng ta vẫn thường nói dối. Phật thị hiện lưỡi của ngài thè ra có thể che kín hết cả mặt, chúng tỏ ngài đời đời kiếp kiếp không nói dối. Từ đây có thể biết, tuy nói ba mươi hai tướng tốt, tám mươi vẻ đẹp, nói nhiều như vậy nhưng nền tảng của nó đều là thập thiện nghiệp. Nếu như thật sự tu tốt thập thiện nghiệp đạo rồi thì “diệu sắc trang nghiêm thanh tịnh” sẽ tự nhiên hiện tiền.

“*Trang nghiêm thanh tịnh.*” Trong bốn chữ này, quan trọng nhất là chữ “tịnh”, tịnh là tâm thanh tịnh. Quý vị phải hiểu rằng, ở đây nói một chữ “tịnh”, chúng ta quy nạp lời giáo huấn của Phật lại, nếu bạn không chân thành thì chắc chắn sẽ không thanh tịnh, nếu bạn không bình đẳng thì bạn cũng sẽ không thanh tịnh, nếu bạn mê hoặc, không có trí tuệ thì bạn cũng sẽ không thanh tịnh, tâm địa bạn không từ bi thì bạn cũng không thanh tịnh. Cho nên “chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi”, có một điều thì chắc chắn năm điều đều có đủ, mọi người phải hiểu đạo lý này. Bất kỳ một điều nào, ví dụ bạn nói chân thành, tâm rất chân thành nhưng không thanh tịnh, không thanh tịnh thì chắc chắn là không chân thành, không bình đẳng thì chắc chắn là không chân thành, không từ bi thì chắc chắn không chân thành. Bất kỳ một điều nào, có một điều thì nhất định là năm điều viên mãn đầy đủ, cho nên sắc tướng mới trang nghiêm.

Gọi sắc tướng là diệu, diệu ở chỗ nào vậy? Ở chỗ mà Phật đã nói trong kinh Kim Cang: “*Không tướng ta, không tướng người, không tướng chúng sanh, không tướng thọ giả*”, đây chính là diệu. Hay nói cách khác, chấp tướng thì không diệu rồi. Nói rõ ràng sáng tỏ hơn một chút, sáu căn chúng ta tiếp xúc với cảnh giới bên ngoài, khởi tâm động niệm thì đã không diệu. Sự khác nhau giữa chư Phật Bồ-tát và phàm phu chính là ở chỗ này, bản lĩnh của các ngài là ở chỗ này. Các ngài có thể làm được, vì sao chúng ta không làm được? Chúng ta thấy sắc, nghe tiếng vì sao lại khởi tâm động niệm? Khởi tâm động niệm, đương nhiên là bạn bị cảnh giới bên ngoài cám dỗ. Hợp với ý của mình, thật sự mà nói thế nào gọi là “hợp với ý của mình”? Là tùy thuận theo phiền não của mình, tùy thuận theo sở thích của mình thì khởi lên tâm tham, tùy thuận theo sự chán ghét của mình thì khởi tâm sân giận, đây là phàm phu, đây là tạo nghiệp, quả báo mà bạn cảm được đương nhiên là không thù thắng. Sắc tướng của chư Phật Bồ-tát là tùy thuận tánh đức, tánh đức là thiện.

Mở đầu Tam Tự Kinh của Trung Quốc liền nói: “*Người ban đầu, tánh vốn thiện*”, tánh là tự tánh, là bản tánh, bản tánh là thiện. Điều này chúng ta rất khó

thể hội, thiện này không phải là thiện của thiện ác, thiện của thiện ác là thiện của tương đối. Cho nên, chúng ta vừa nghe thấy “tánh vốn thiện” thì ý thức lập tức rơi vào thiện của thiện ác tương đối, vậy là sai rồi, bạn không thể hiểu được ý nghĩa của nó. Trong kệ khai kinh nói: “*Nguyên hiểu nghĩa chân thật của Như Lai*”, chúng ta phải hiểu đạo lý này. Thiện của thiện ác tương đối là tập tánh, không phải bản tánh. Tiếp theo nói: “*Tánh gần nhau, tập xa nhau.*” “Tánh gần nhau”, tánh này là chân tánh, là bản tánh, mọi người đều như vậy, tất cả chúng sanh là không hai không khác. Thế nhưng trong tập tánh có thiện, có ác, thiện ác này là thiện ác tương đối, ý nghĩa so với “tánh vốn thiện” nói phía trước hoàn toàn không như nhau. Đây là chỗ chúng ta cần phải hiểu rõ ràng, sáng tỏ.

Khi chưa kiến tánh, các ngài hoàn toàn là tu đức. Trong kinh Phật nói với chúng ta, tứ thánh pháp giới gồm có Thanh văn (A-la-hán), Bích-chi Phật, Bồ-tát, Phật (pháp giới Phật trong thập pháp giới). Tướng Phật này chính là trong kinh nói ba mươi hai tướng tốt, tám mươi vẻ đẹp là tu đức, không phải thuộc về tánh đức. Vì sao vậy? Họ chưa kiến tánh, cần phải phá một phẩm vô minh, chứng một phần pháp thân thì tánh đức mới hiện tiền. Lúc này thì giống như phần trước đã nói: “*Ngàn vạn ức phước đức sanh ra.*” Ngàn vạn ức phước đức này không phải do tu mà có, mà là tự tánh vốn đầy đủ, đã hoàn toàn khôi phục tự tánh. Đoạn kinh văn trước dạy chúng ta quán thân Phật là thể hội tánh đức, còn chỗ này dạy chúng ta quán thân của chư đại Bồ-tát, tức là dạy chúng ta quán tu đức.

Chúng ta ngày nay là phàm phu, tự mình nhất định phải thừa nhận, nhất định phải tự biết rõ chính mình. Bậc thánh hiền thường dạy chúng ta “con người quý ở chỗ tự biết rõ mình”, một người quan trọng nhất là phải biết chính mình thì mới có thể bàn đến chuyện tu hành được. Nếu như tự mình không nhận thức được chính mình, không hiểu rõ chính mình, không biết chính mình thì không thể bàn đến việc tu hành. Mấu chốt trong việc tu hành là đoạn ác tu thiện, phá mê khai ngộ. Thế nào là thiện, là ác? Họ không hiểu. Sao gọi là mê ngộ? Họ cũng không hiểu. Vậy thì họ tu từ đâu? Không những là tu không làm được, mà học cũng không làm được. Chúng ta mỗi ngày đọc tụng, mỗi ngày nghe kinh, nhưng có thật sự nghe hiểu, thật sự lý giải hay không? Không có. Vì sao nói bạn chưa nghe hiểu, chưa lý giải vậy? Vì nếu bạn thật sự nghe hiểu, thật sự lý giải thì bạn chuyển được ý niệm rồi.

Cho nên, nhà Phật không nói “giáo học” mà gọi là “giáo hóa”. Phật dạy bạn, nếu bạn thật sự hiểu được, thật sự sáng tỏ rồi thì lập tức phát sinh thay đổi, chuyển mê thành ngộ, chuyển ác thành thiện, chuyển phàm thành thánh, bạn liền

bắt đầu thay đổi. Người xưa gọi là “đọc sách chuyển hóa khí chất”, chữ “hóa” này, nói theo lời hiện nay là quan sát từ trên thành tích. “Giáo” là nói từ trên sự tướng, còn “hóa” là nói từ trên thành tích. Rốt cuộc là có hiệu quả hay không, hiệu quả ra sao? Điều này phải xem bạn chuyển hóa được bao nhiêu, chuyển hóa ít là bạn hiểu rõ được ít phần, chuyển hóa nhiều là bạn hiểu rõ được nhiều phần, chuyển hóa lớn là bạn chân thật đã tường tận.

Tập khí nghiệp chướng của phàm phu vô cùng sâu nặng, đã chướng ngại lời giáo huấn của Phật, Bồ-tát, thánh hiền. Tuy mỗi ngày chúng ta học tập, hằng ngày nghe, đã học mười mấy năm, hai mươi mấy năm, ba mươi năm nhưng vẫn không hề mảy may chuyển hóa, vậy mới biết nghiệp chướng của mình nặng cỡ nào. Thế nhưng dù nghiệp chướng nặng cũng không sợ, dùng phương pháp gì để tiêu trừ nghiệp chướng? Không ngừng huân tu. Phương pháp này rất tuyệt diệu. Phật tổ truyền lại phải “huân tu lâu dài”, bởi vì tập khí phiền não của chúng ta nặng như vậy là do huân tập thời gian dài mà ra, đạo lý là như vậy. Thời gian huân tu của chúng ta đối với giáo huấn của thánh hiền quá ít, không đủ! Vì vậy, nếu như có thể có sự huân tu thời gian dài thì cuối cùng sẽ có ngày giác ngộ. Chúng ta xem các đại đức Tông môn, Giáo hạ xưa nay của Trung Quốc, các ngài cũng không phải nghe kinh, nghe giáo trong thời gian ngắn mà giác ngộ, mà phải mất nhiều năm, ít thì ba năm đến năm năm, đây là chúng ta nói người căn tánh lanh lợi, căn tánh chậm lụt thì phải mất ba mươi, bốn mươi năm mới khai ngộ, chúng ta đều nhìn thấy trong Cao Tăng Truyện, Cao Sĩ Truyện. Từ chỗ này chúng ta có thể nhìn thấy rất rõ ràng, căn tánh của chúng sanh không như nhau, nên sự nỗ lực của mỗi người cũng khác nhau. Nếu chúng ta hết lòng nỗ lực học tập thì có thể giúp chúng ta rút ngắn bớt thời gian sớm ngày giác ngộ, nhất định phải chăm chỉ nỗ lực!

Không những chúng ta phải nỗ lực học tập trong kinh luận, mà điều quan trọng nhất là chúng ta phải áp dụng giáo học trong kinh điển vào trong đời sống thường ngày, nếu xa rời đời sống thực tế thì sẽ đóng kín cửa ngộ, điểm này chúng ta phải hiểu rõ. Vì sao người xưa chỉ có ba đến năm năm, tám đến mười năm thì khai ngộ rồi? Là vì họ có thể áp dụng những điều đã học, họ là tín, giải, hành, chứng. Việc học tập kinh sách trong phòng học là tín, giải; sau khi hiểu rồi, bạn phải áp dụng vào trong đời sống, đó là hành; thông qua hành, hành là thực nghiệm, thông qua thực nghiệm chứng thực điều bạn hiểu là không hề sai. Chỗ chứng này chính là chuyển phàm thành thánh, hành là chuyển ác thành thiện, chuyển mê thành ngộ. Cho nên, nếu bạn không thể áp dụng vào trong đời sống, đời sống bao

gồm công việc, bao gồm xử sự, đối người, tiếp vật, bạn không thể áp dụng thì bạn làm sao có thể khế nhập được? Khế nhập chính là chúng, làm sao có thể nhập vào cảnh giới của Phật Bồ-tát được? Cho nên, nếu chưa có hành chứng thì tuy học nhưng không thể hóa.

Từ những chỗ này, chúng ta thể hội sâu sắc tâm đại từ đại bi của Phật Bồ-tát, trong thời gian dài không rời bỏ chúng sanh, các ngài có tâm nhẫn nại, không ngại phiền phức, dạy dỗ từ từ, hết lần này đến lần khác dạy dỗ, hướng dẫn, khuyên bảo, cuối cùng có một ngày bạn sẽ giác ngộ, bạn sẽ quay đầu. Thế nhưng “cuối cùng có một ngày” đó, thời gian dài hay ngắn thì mỗi người không như nhau, nhà Phật gọi là ba căn: thượng, trung, hạ. Thượng căn thì thời gian ngắn; trung căn thì có thể trong đời này khoảng 20 năm, 30 năm; hạ căn thì đời này không thể khai ngộ, đợi đến đời sau. Phật Bồ-tát có tâm nhẫn nại, đợi bạn đến đời sau, kiếp sau, kiếp sau có thể là biết bao nhiêu kiếp về sau, khi duyên của bạn chín muồi rồi thì bạn mới hiểu rõ ràng, mới khai ngộ, Phật không bỏ rơi chúng ta, “trong cửa nhà Phật không bỏ một ai”.

Sự diu dặt của thiện hữu chính là điều mà đại sư Thiện Đạo gọi là “đều ở gặp duyên không giống nhau”, gặp duyên quan trọng nhất là thiện hữu, nhà Phật gọi là thiện tri thức, sự diu dặt của thiện tri thức là một tầng thượng duyên rất quan trọng. Chúng ta có thể gặp được, có cơ duyên thì hãy thường xuyên nghe, nghe mỗi ngày. Hiện nay dễ dàng có được kinh sách, Đại tạng kinh rất dễ tìm được, chúng ta có thể có được, hằng ngày phải đọc tụng. Thiện tri thức của chúng ta ngày nay là gì vậy? Kinh sách là thiện tri thức; hiện nay khoa học kỹ thuật phát triển, băng ghi âm, đĩa CD, VCD là thiện tri thức. Nhưng bạn phải biết phương pháp tu học. Bí quyết của phương pháp là “nhất môn thâm nhập, trường thời huân tu”. Vì sao vậy? Một môn thì dễ dàng được định, định thì có thể khai tuệ. Nếu bạn cùng lúc học nhiều môn thì sẽ khó khăn! Hay nói cách khác, sẽ khiến thời gian được định, khai tuệ của bạn bị chậm lại. Nếu như bạn thâm nhập một môn sẽ khiến cho thời gian được định, khai tuệ của bạn sớm hơn, cho nên bạn phải biết phương pháp.

“Tu tập phước đức thiện nghiệp”, câu nói này đặc biệt nghiêng nặng về thập thiện nghiệp đạo. Chúng ta thật sự muốn giác ngộ thì thật sự phải có tín tâm kiên định, vĩnh viễn xa rời sát sanh, trộm cắp, tà dâm, nói dối, nói ly gián, nói thô ác, nói thù dật, tham, sân, si. Phải vĩnh viễn xa rời, nhổ sạch thập ác này từ trong nội tâm, đây là nói từ trên tu đức. Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giảng đến chỗ này.